

RITUÁLY VODY

Eva García
Sáenz de Urturi

THRILLER

RITUÁLY VODY

Copyright © Eva María García Sáenz de Urturi, 2017

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Malinová, 2020

Cover © Sabina Chalupová, 2020

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-277-0503-0 (pdf)

RITUÁLY VODY

*Eva García
Sáenz de Urturi*

VENETA

*Mým dětem, protože nikdy nebudete žít tam,
kde přebývá zapomnění.*

Ďáblova největší lest spočívá v tom,
že nás přesvědčí, že neexistuje.

Dialog Verbala z filmu *Obvyklí podezřelí*,
v němž cituje Charlese Baudelaira

PROLOG

TUNEL SVATÉHO ADRIÁNA

17. listopadu 2016, čtvrtek

„Od srpna jsem těhotná,“ pošeptala mi Alba a pozorně sledovala, jak zareaguju, „od svátku Panny Marie Sněžné, Unaji.“

Vzpomínám si, jak intenzivní to byl pocit. Bezděčný úsměv, který mi prozářil listopad. Alba je těhotná. A se mnou. Rychle jsem z hlavy počítal, čtrnáct týdnů. To dítě už žilo déle než moje dvojčata. Čtrnáct týdnů. Mimo nebezpečí prvního trimestru. Syn, dcera. Budeme s Albou rodiči.

Zavřel jsem oči a vychutnával si ty chvíle, nejšťastnější v mnohaletém období. Otočil jsem se směrem k francouzskému oknu v mém obývacím pokoji, venku se choulila Vitoria bičovaná deštěm a bílé balkóny na druhé straně náměstí Panny Marie Sněžné skoro nebyly vidět. Mně to nevadilo, teplo, které se mi rozlévalo po těle, by zahřálo celý vesmír.

Ale když jsem se jí podíval do tváře, postřehl jsem v jejích očích němou hrozbu, blížící se špatnou zprávou.

„Co je?“ napsal jsem nechápavě. „Co se děje? Víím, že to není nejlepší způsob, jak začít vztah, ale...“

Alba zarazila mé prsty rozběhlé po klávesnici.

„Neexistuje žádný způsob, jak teď zjistit, jestli to dítě, které čekám, je tvoje, nebo Nanchovo.“

Zmínka o tom, kdo býval jejím manželem, a zvuk jeho jména mi vybuchly kdesi v mozku jako výstřel z pistole a úplně mě znehybněly. On byl mrtvý, ale žilo jeho sémě v Albině lůně?

Pro ty z vás, kteří neznají můj předchozí příběh, ho stručně shrnu: Jmenuju se Unai López de Ayala, pracuju jako odborník na profilování zločinců u odboru obecné kriminality na policejním ředitelství ve Vitorii. V běžném životě mě všichni znají jako Krakena. Trpím Brocovou afázií, protože během předchozího případu, který jsem vyřešil, jak se dalo, mě sériový vrah skoro odrovnal a vpálil mi kulku do hlavy. Ještě se mi nedaří mluvit, až na nějaké to zaskřehotání, které ze sebe vydám, když není zbytí. Ale s ostatními dokážu dost dobře komunikovat prostřednictvím textového editoru v mobilu.

A o to jsem se přesně snažil se svojí šéfovou, Albou Díazovou de Salvatierra, se ženou, kterou navíc... no zkrátka s ní.

Ale v tu chvíli, v tu nejhorší možnou chvíli, jsem dostal zprávu na WhatsAppu od Estíbaliz, mojí kolegyně. Proklel jsem ji, že nás tak nevhodně vyrušila:

„Krackene, je mi líto, že tě musím vytrhnout ať-už-právě-děláš-cokoli-a-já-jsem-za-to-ráda, ale lidi z odboru kriminalistické techniky právě zajišťují místo činu tady v Álavě, u tunelu svatého Adriána. Vrchní inspektorka Salvatierrová má vypnutý mobil. Ráda bych, abys tam se mnou zajel, je to důležité.“

Posunkem jsem Albu pobídl, aby si zprávu také přečetla. Vyměnili jsme si ustaraný pohled a ona honem vytáhla mobil z kapsy kabátu a zapnula ho.

„Esti, to mě mrzí, že máš hlášení, ale já jsem na nemocenské. Vrchní inspektorka ti hned zavolá. Co se stalo?“ napsal jsem.

„Mladá žena pověšená na provaze za nohy, pravděpodobně smrt utopením.“

„Utopením, vysoko v horách?“ odpověděl jsem bez rozmýšlení. Myslím, že někde uvnitř se bez mého svolení zapnul expert na profily, hned jakmile zaznamenal ten paradoxní detail.

„Přesně tak. Měla tělo až po ramena ponořené do bronzového kotlíku plného vody, Krakene. Je to archeologický, muzeální kousek, budeme se muset zeptat nějakého odborníka, ale vypadá to jako kotlík z keltského období. Je to velmi podivná smrt a propracované aranžmá místa činu. Nejde jen tak o nějakou vraždu. Chci požádat vrchní inspektorku, aby si promluvila se soudcem Olanou, ať ti dovolí zúčastnit se prvního ohledání místa činu v roli poradce. Ráda bych se mylila, přála bych si, abychom se znovu nemuseli potýkat se sériovým vrahem, ale ty jsi jeden z nejlepších expertů na profilování, jaké znám, a potřebuju, abys mi s tím případem pomohl, pokud ho dostanu na starosti.“

Nedokázal jsem se ovládnout, abych si nezačal vytvářet domněnky a abych nezatoužil spatřit místo činu na vlastní oči. Ale zarazil jsem se. Pořád jsem byl na nemocenské, pořád jsem nedokázal mluvit, už jsem nebyl ve službě. Nemohl jsem jí pomoci.

„Dobře. Vypadá to velmi neobvykle, ale ty to zvládneš sama, já tam jet nemůžu ani nesmím,“ zdůraznil jsem a doufal, že nebude dál naléhat.

„Krakene, než se to dozvíš z tisku, protože se to tam určitě dostane, raději bych ti to řekla sama. Dávám ti příležitost, abys jel se mnou a prohlédl si místo činu a oběť. Myslím, že mi to budeš celý život vyčítat, když ti to nepovím teď.“

„Ničemu nerozumím, Esti.“

„Ta dívka měla u sebe doklady. Peněženku jí neukradli, ležela na zemi, nejspíš jí vypadla z kapsy.“

„A kdo to k čertu je?“ napsal jsem celý nervózní.

„Je to Ana Belén Liaňová, tvoje první dívka. Ta holka, se kterou jsi chodil to léto, když se přihodila ta věc na táboře v Kantábrii...“

„Já vím, Esti. Stačí,“ zarazil jsem ji rozladěně. „Jak to, že o tom všem víš?“

„Lutxo celý ten příběh vyprávěl mému bratrovi.“

Annabel Lee, pomyslel jsem si a zdráhal se to přijmout. Nikdy bych si ji nedokázal představit mrtvou, i přesto, že si tak ráda pohrávala se smrtí a všemožnými rituály.

Annabel Lee je mrtvá.

„A je tu ještě jedna věc, kterou musíš vědět.“

„Co ještě tam může být?“

„Byla těhotná.“

NA HOŘE DOBRA

4. září 2016, neděle

Dnes jsem se vrátila k jezeru, otče.

Má nevlastní matka mi to zakázala. Tohle je jediné pravidlo, které kdybych porušila, opravdu by ji to zranilo. Nepokoušet se tě znovu vyhledat. A nejtít po tobě. Moc dobře jsme věděly, čeho je Modrovous schopný, když cítí, že kolem něj někdo být jen čmučá.

Dnes čtu s hrůzou v očích ten hanebný titulek v Kantábrijském deníku:

TŘIADVACETILETÁ DÍVKA BYLA NALEZENA MRTVÁ
NA VRCHOLKU HORY DOBRA

Záhada mladých sebevražedkyň pokračuje

Bylo nalezeno mrtvé tělo třiadvacetileté G. T., rodačky ze Santanderu. Už tři mladé dívky byly objeveny mrtvé na různých vrcholcích Kantábrijského pohoří. Příčinou smrti bylo podchlazení, které si přivodily tím, že se zbavily veškerého ošacení a strávily noc vystavené nepřízní počasí. Ani jedno tělo neneslo známky cizího zavinění. Jde o módu, o touhu po nápodobě...? Policie pro to nemá žádné vysvětlení a nenalezla mezi oběťmi žádnou spojitost.

Vyšetřovatelé jsou znovu naprosto vyvedení z míry. Už třetí případ, který zahalují tytéž podivné okolnosti: mladé dívky, některé ještě téměř dospívající, vyjdou na vrchol nějaké hory v Kantábrii, svléknou se, když se setmí, a druhý den ráno je najdou mrtvé podchlazením. Když rozpitvají jejich rodinný život, nenajdou jedinou indicii, jediný důvod.

Jak by ne.

Jak by ten, kdo nechce vidět, co má před sebou, mohl něco najít.

Po složitém pátrání jsem se dostala až k fotografii té dívky, Modrovousi. V její tváři se odrážejí mé vlastní rysy. Řekli jste mi, že zemřela. Dívali jste se mi přitom do očí a řekli jste mi, že je mrtvá, sakra. Nechali jste si ji.

Přísahala jsem své maceše, že se k tobě ani nepřiblížím, že se tě nepokusím vystopovat, ale dnes ty sliby rozkoušu a vyplivnu, protože nemáš ani ponětí, jaký vztek mi teď stravuje útroby, do nichž jsi ty kdysi zasel hnilobu.

Moje drama spočívá v tom, že přesto přese všechno se mi po tobě stýská, otče. Stýská se mi po tvé pozornosti, po tom, jak jsi přede všemi předstíral způsobem pro tebe tak typickým, že ti na mně záleží, před tím posledním létem a před tím, než se stala ta věc a já tam mezi keltským sídlištěm a útesy na pobřeží přišla o svůj první život.

Někdy jsem zavírala oči a snažila se přidat k tvému publiku a předstírat, že i já tomu věřím, že skutečně existuje paralelní vesmír, v němž jsi dobrým otcem a máš mě opravdu rád, ne tím tvým zraňujícím způsobem.

Bylo to k ničemu. Nikdy jsem tomu nedokázala uvěřit.

Kouřím a piju víc, než mám ve zvyku. Včera jsem se poprala. Musím si znovu najít novou identitu, uspořádat si život. Být někým jiným, kýmkoli, jen ne mnou.

Už jsem zpátky, otče.

POHOŘÍ AIZKORRI-ARATZ

17. listopadu 2016, čtvrtek

Kdo že to byla Annabel Lee? Podívejte, já jsem měl tehdy zakrátko završit šestnáct let. Ana Belén Liaňová dorazila do Gabezónu de Sal, kantábrijské vesnice nedaleko pobřeží, hned první den, co začal letní tábor, kde jsme se Lutxo, Asier, Jota a já – tvrdé jádro od svatého Viatora – rozhodli strávit nejlepší červenec našich krátkých a nejistých životů.

Ona měla dlouhé, rovné, černé vlasy až do pasu, rovně střiženou ofinu přes oči, která jí nedovolovala vidět život alespoň trochu jasně, a názory tak vyhraněné, že je nezpochybňovali ani dospělí.

Zpočátku mě její postoj štvál, později mě zaujal a třetí táborovou noc jsem ani oka nezamhouřil, naslouchal jsem stenům a šepotu, které jí unikaly ze rtů, když spala jen několik spacáků opodál. Řekněme, že v tu chvíli už jsem byl dost zapálený pro její věc.

Ve věku, kdy většina z nás příliš netušila, co chce po devítiletce studovat, a ještě méně, čím chceme v životě být, byla Ana Belén Liaňová už ostržilenou ilustrátorkou komiksů a pseudonym, kterým podepisovala své umělecké, temné kresby, Annabel Lee, postava z jedné básně od Edgara Allana Poea, měl i přes její mládí docela zvuk na místní komiksově scéně, mezi příznivci erotického, gotického, postapokalyptického komiksu...

Nic jí nebylo svaté, překračovala hranice a žánry, ačkoli její tvorba vycházela z díla Gustava Adolfa Bécquera, Lorda Byrona a Williama Blakea. Ta holka se nikdy neodlepila od černého fixu Steadler a předloktí mívala pokreslená improvizovanými panely, které ji napadaly v nečekaných chvílích: když jsme umývali ešusy po snídani nebo když nám Saúl Tovar, táborový vedoucí, cpal do hlavy všemožné historiky o pradávných rituálech a ruinách, zatímco nás staříčkým rozklepaným autobusem vozil na podivuhodná místa severního pobřeží, jako je Svátý Jan v Gaztelugatxe v provincii Biskajsko nebo pláž Deba v Guipúzcoe.

Annabel Lee měla ještě další zvláštnůstky. Neustále ji zahalovala mlhovina utkaná na míru jejím náladám, odpovídala neurčitě a všichni jsme věděli, že ji fascinuje mnohem víc vlastní divoký vnitřní život než náš směšný věk na půl cesty k dospělosti. Byla pro ni důležitá samota, hýčkala si ji jako vdovec svoji angorskou kočku: zapáleně jí věnovala ty nejhezčí momenty dne.

Takže stačily čtyři dny a tři noci a jí se podařilo knokautovat moje do té doby dosti panické srdce, na němž ještě nebylo příliš ran, které bych si potřeboval olizovat. Já nešťastník. Vzala si ho, živila ho, počkala, až si zvykne na její mlčenlivou, znepokojivou společnost, a pak ho zahodila, když... vlastně ani nevím.

Nevím, z jakého zatraceného důvodu se mého srdce zbavila s takovou... chtěl jsem říct lhostejností, ale ne. Lhostejný bývá někdo povýšený, ale ona dovedla být hřejivá. Ve skutečnosti šlo o to, že Annabel se pohybovala v paralelním vesmíru, který se občas protal s tím naším, ale mnohem častěji ne, a ona existovala kdesi jinde, podle jiného řádu věcí, který patřil jen jí a jejím fantasmagorickým představám. Proto na mě její smrt nepůsobila příliš skutečně a hmatatelně, vypadalo to spíš jako alternativní závěr některého z jejích komiksů.

Často máme tendenci si myslet, že lidé, kteří vytvářejí podobné příběhy, neumírají ani nestárnou: tak jsem vždycky uvažoval o Annabel Lee, ačkoli jsem o ní léta neměl žádnou zprávu, potom, co skončilo ono léto.

Jakmile jsme dorazili na prostranství a já jsem vystoupil z hlídkového vozu, udeřil mě do tváře ledový víchr, jako by mě chtěl násilím vrátit zpátky do reality. Estíbaliz s jejím metrem šedesát to málem sfouklo ze srázu. Moje kolegyně si vyplivla z úst rudou ofinu a pokračovala. Několik dní předtím přšelo, cesta k tunelu svatého Adriána byla celá rozbahněná a zdálo se, že předpověď počasí nelže, protože hlásili bouřky s krupobitím a vypadalo to, že těžká mračna, která k nám hnala severák, chtějí dát meteorologům za pravdu.

„Jsi připravený, Krakene?“ zeptala se opatrně Estíbaliz s lehkou obavou v hlase. „Vrchní inspektorka svolila, abys byl přítomný jako externí poradce, ale netuší, že jsi oběť znal.“

„A já bych raději, aby to prozatím nevěděla,“ napsal jsem na mobilu a ukázal jí to.

Ona na mě souhlasně mrkla.

Tohle jsem přesně já, přítel komunikace ve vztahu.

„Myslím, že zatím to tak bude lepší,“ přikývla. „Pojďme, za pár hodin se setmí. Je tu každopádně něco, co bych měla o oběti vědět? Něco v jejím způsobu života, co může být klíčové vzhledem k tomu, jak dopadla?“

Pokud vím, tak ne, naznačil jsem pokrčením ramen.

Nesvěřím se ti se vším, co se toho léta stalo, Estíbaliz. Nejsem na to připravený a nechce se mi to s někým sdílet, nedodal jsem.

K tunelu svatého Adriána v Přírodním parku Aizkorri-Aratz jsme dorazili po silnici od Zegamy, protože z téhle strany, od provincie Guipúzkoa, to bylo na vrchol z parkoviště blíž. Už tam stálo několik aut lidí z odboru kriminalistické techniky, takže jsme se vydali vzhůru za nimi.

K ústí tunelu nás zavedla úzká kamenitá stezka, po níž jsme já i Esti prošli už nejmíň tucetkrát. Po pravici jsme nechali zrekonstruovanou kapli a nevelké archeologické naleziště, kde se každé léto prováděly vykopávky, vstoupili jsme do jeskyně lomeným obloukem v jejím ústí a překonali téměř šedesát metrů, které průchod měřil.

Odpoledne se nachylovalo k večeru, ve vzduchu bylo cítit napětí a světla místy ubývalo. V bučině, kterou jsme nechali za zády, se zelené a zlaté listí neklidně chvělo v poryvech silného větru.

Když jsem přespával u dědečka ve Villaverde, rád jsem za větrných nocí naslouchal šumění listí v bucích a dubech u nás na horách. Bylo to jako koncert, kde není potřeba lidí, ale ten den u tunelu se mi šustění vegetace nezdálo tak velebné. Bylo sice majestátní, ale neuklidňovalo mě tak jako jindy, ani zdaleka ne.

Tunel svatého Adriána končil podlouhlým ústím provrtaným ve skále. Tou puklinou, kterou vytvořily přírodní síly, putovali pocestní a cestovatelé už od prehistorie a po staletí byla průchozím bodem na severní větvi poutní cesty do Santiaga.

Podle pověsti se tu poprvé v životě musel sehnout i sám Karel V., když tudy projížděl, a ačkoli netuším, jak vysoký ten panovník byl, já jsem musel sklonit hlavu, abych se dostal na álavskou stranu, kde se to neklidně odpoledne stalo svědkem vraždy.

Vystoupili jsme o několik metrů výš po úzké stezce plné šterku a zahlédli jsme Andoniho Cuestu, našeho kolegu od techniků. Velmi metodický chlapík, věkově už po padesátce, jeden z těch, kteří zůstanou na místě bez reptání až do poslední chvíle, nám ukázal, kudy na místo činu vstoupit. Celá oblast už byla vymezená páskou a vejít dovnitř se dalo jen v jediném úseku.

„Tak jak to jde, Cuesto?“ zeptala se ho Estíbaliz a spiklenecky mrkla. Věděl jsem, že jsou si navzájem sympatičtí a občas spolu zajdou na kávu u nás na ředitelství v ulici U Forondské brány ve vitorijské čtvrti Lakua. „Řekni, že ty jsi ten tajemný Vitořan, který vyhrál tři miliony ve sportce, protože v tom případě mě budeš muset zítra pozvat na skleničku.“

Každý ve Vitorii už týdný nemluvil o ničem jiném než o losu, který nesl razítko jedné sázkové kanceláře v centru, a o identitě onoho šťastlivce. Kdekdo si vymýšlel teorie o tom, že výhercem je jeho soused z pátého patra, kterého už pár dní nikdo neviděl a v neděli nezašel na fotbal, když hrál místní klub Deportivo Alavés, nebo že

vyhrál jeho švagr, který nebere telefon a bez vysvětlení nechal práce v Mercedesu.

„To bych tedy rád. Ale kdepak, není to můj případ. Co se týče ohledání místa činu, sotva jsme začali, inspektorko Gaunová. Ale musíme zajistit ještě spoustu stop. A já bych rád dorazil domů včas, abych mohl dát dětem pusku na dobrou noc. Nejstarší má v neděli zápas s juniorským družstvem a je nervózní jak sáňky v létě. Jen tak mezi řečí, kdybych já vyhrál v loterii, koupil bych klukovi celý tým Baskonie i s vedením a trenéry, aby nemusel být pořád náhradník,“ poznamenal Cuesta s ustaraným úsměvem, skloněný nad svým kufříkem. Byl to milý, kulatoučkový chlapík s krátkýma rukama a jeho drobná postava se dala na místě činu vždycky snadno rozeznat, i přesto, že všichni technici splývali kvůli bílým kombinézám. „Nasaďte si ochranné přezůvky a dávejte pozor, kam šlapete. Je to tu plné otisků pohorek a identifikovat je všechny bude kalvárie.“

Poslechli jsme ho a nasadili si také rukavice, které nám podal.

Soudce Olano už ohledání místa činu posvětil, ale já bych vsadil krk, že se jeho ctihodnost jistě nedostavila osobně do nitra Aizkorrských hor, aby tu potvrdila úmrtí jedné osoby, a poslala svého zástupce, aby to vyřídil za ni.

Poslechli jsme Cuestu a vydali se směrem k zalesněné oblasti, dokud jsme nenarazili na doktorku Guevarovou, soudní patoložku, která si dělala poznámky u stromu, z něž viselo tělo ženy. O několik metrů dál spolu tiše hovořili soudcův zástupce a inspektor Goyo Muguruza, velitel techniků, a ukazovali na tlustou bundu s kapucí se vzorem lebek, která zcela jistě patřila zesnulé.

Soudcův zástupce, bělovlasý levák s orlím nosem, vážně příkyvoval a zapisoval si, co mu Goyo diktoval. U nohou mu ležel otevřený kufřík se vším, co bylo nutné k zajištění všech fyzických stop na místě činu.

To, že jsem se po tolika letech znovu potkal s Annabel Lee, pomine-li moji pověstnou averzi k mrtvolám, bylo pro můj žaludek příliš, takže jsem se musel otočit a nenápadně se vyzvracet. Esti mi v tom kryla záda, a tak se vydala napřed a podala ruku patoložce.

„Inspektorko Gaunová, ráda vás vidím. A podívejme, inspektor Ayala už je zpátky v našich řadách,“ poznamenala doktorka Guevarová a tvářila se, že si nevšimla, jak špatně na tom jsem.

Byla to zhruba padesátiletá žena, dost drobná, s tvářemi neustále nachovými kvůli růžovce. Byla málomluvná a výkonná jako robot v tichém režimu.

Já jsem si jí po těch letech, co jsme spolu pracovali, vážil. Nikdy se nezamračila, když jsem ji požádal, aby provedla nějakou pitvu přednostně, a měla podivuhodný dar vycházet s kterýmkoli soudcem, který jí připadl, ať už šlo o jakýkoliv průšvih. Byla spolehlivá jako diesel, co si budeme povídat.

„Dnes je tu jako znalec profilování, do služby se vrátí co nevidět,“ lhala Estíbaliz a šlo jí to, jako by něco takového dělala odjakživa. „Máte pro nás něco už teď, paní doktorko?“

Pohlédl jsem na mrtvou, která byla kdysi mojí milou, mojí první láskou, mou první nocí... pohlédl jsem na ni, i když visela hlavou dolů přivázaná za nohy, některé prameny jejích dlouhatánských černých vlasů byly ještě mokré a táhly se po kamenité zemi, hustá černá ofina pro jednu odkrývala čelo. Oči dokořán. Nezavřela je, přestože zemřela s hlavou v bronzovém kotlíku naplněném vodou až po okraj.

Taková odvaha, Annabel, prolétlo mi hlavou.

Ruce měla za zády svázané plastovými stahovacími páskami, žádný snubní prsten, na sobě sportovní kalhoty a fleecovou mikinu, která se gravitací shrnula a odhalovala část vzdutého břicha... čtyři pět měsíců? Už se jí neznatelně rýsovala linea nigra. Kolem kotníků měla pevně utažený provaz, přivázaný k tlusté větvi asi dva a půl metru nad zemí.

Člověk musel být pořádný hajzl, aby jí provedl něco takového navzdory všem těm jejím temným hrátkám, přestože celý život zaháněla všechny, kteří se k ní cítili nějak přitahováni.

Do čeho jsi byla namočená tentokrát? pošeptal jsem jí ve své zraněné hlavě.

A zatímco Estíbaliz s patoložkou poodešly, aby si prohlédly bronzový kotlík, já jsem bezmyšlenkovitě poklekl před Annabel a přeříkal jsem svou litanii:

„Tvůj lov tady skončil, můj právě začíná.“

A na chvíli jsem uvěřil, že jsem to zase já, inspektor Ayala, ne mlhavý odraz jeho odrazu, a měl jsem práci, která poutala veškerou mou pozornost, novou posedlost, díky níž ustupovaly do pozadí mé nedostatky a traumata, která se mi začínala hromadit. Například to, že má šéfová je těhotná a já nevím, jestli se mnou, nebo se sériovým vrahem.

LOUPEŽNICKÁ HRANICE

17. listopadu 2016, čtvrtek

A tak jsem se vrátil zpátky do přítomnosti, a abych nemusel přemýšlet nad tím, co mě tak pánilo, tak hrozně pánilo, soustředil jsem se na to, co jsem měl před sebou.

Prozatím jsem ignoroval kovový krám, který tak velice zaujal Esti, a počkal jsem, až se vrátí doktorka Guevarová, aby se s námi podělila o své první dojmy:

„Zavražděná je mladá žena, těhotná, po pitvě budu moct s přesností určit, v jakém týdnu se nacházela. Našli jsme ji hlavou dolů, přivázanou za nohy vázacím materiálem, jímž je v tomto případě obyčejný konopný provaz, aniž se tělo dotýkalo země. Rozumíme tomu tak, že oba svědci ji našli částečně ponořenou, s tělem potopeným zhruba do výše krku či ramen, s hlavou uvnitř kotlíku. Technici si to ještě ověří, ale ty plastové spojovací proužky vypadají jako ty nejběžnější, které se dají koupit v každém obchodě pro kutily.“

„Objasněte nám to s těmi svědky, prosím,“ přerušila ji Estíbaliz.

„Našli ji dva vysokohorští turisté, kteří sem přišli z álavské strany, pocházejí z Araie a vydali se na túru ze Zalduonda, nechali auto na parkovišti v Zumarraundi. Oba shodně uvádějí, že se rozběhli, aby jí vytáhli hlavu z vody, kdyby ještě žila, ale protože se nehýbala, usoudili, že už je nějakou dobu mrtvá. Jakmile jí změřili na krku pulz

a ověřili si, že už nedýchá, nechtěli dál na nic sahat. Když dorazili horští záchranáři od baskické policie, byla už mrtvá. Ti dva už byli v tu chvíli na zpáteční cestě.“

„Ano, jsou to ti dva, kteří nám to hned po poledni oznámili,“ vysvětlila Estíbaliz.

V tu chvíli k nám přišel inspektor Muguruza, muž rozhodných gest s podivně hranatou hlavou. Měl na očích takové ty brýle, které se na slunci ztmavují, ale jejich skla byla vždy o něco tmavší, než si to jas dne vyžadoval, a on tak působil trochu vyšlý z módy, jako ze sedmdesátých let. Pozdravil nás zdvižením obočí a ujal se slova namísto patoložky:

„Daktyloskopické otisky jsou všude možně, zejména na vnější straně kotlíku, jak to patoložka ukázala inspektorce Gaunové. Mám však silné obavy, že tyto stopy budou patřit svědkům. Prozatím se všechno, co jsme našli, shoduje s jejich výpovědí. Budeme jim muset sejmut otisky prstů.“

„Tělo oběti nenese žádné známky boje ani zbytky kůže za nehty, ačkoli se na to podrobněji zaměřím později při pitvě, ale když ji pověsili, ještě žila, takže zemřela následkem ponoření do kotlíku s vodou,“ pokračovala doktorka. „Zaznamenali jsme ovšem údery a odřenyiny na hlavě, s největší pravděpodobností si je způsobila sama o vnitřní strany kotlíku, dovedu si představit, že se snažila vytáhnout hlavu ven, aby se neutopila.“

„Kde je ta voda teď?“ zeptala se Estíbaliz, dřív než jsem se stačil zatvářít udiveně.

„Obávám se, že ti turisté ji vylili, jak se ji pokoušeli zachránit.“

„A odkud myslíte, že ji vrah získal?“

„Kolem cesty na vrchol je spousta pramenů a horských potůčků, které tu v zimě vyvěrají na každém kroku. Nebo vrah mohl ukrýt kotlík či jinou nádobu někde tady poblíž. Dešťové srážky, které tu spadly v posledních dnech, mohly nádobu pohodlně naplnit. Mimochodem, pospěšme si,“ odpověděla doktorka Guevarová ustaraně, když zaslechla vzdálené zahřmění. „Musíme vložit mrtvolu do vaku.“

„Spousta příprav, nezdá se ti?“ pošeptala mi moje kolegyně. Estíbaliz měla pravdu, celé to aranžmá místa činu bylo příliš komplikované na obyčejnou vraždu. Byl to prazvláštní způsob, jak někoho zabít, jako bychom vstoupil do tunelu svatého Adriána a vyšli ven tunelem času v jiných dobách, kdy byly stejně důležité rituály i smrt sama.

Na té scéně bylo něco nadčasového, velmi anachronického.

Expert na profily v mojí hlavě se zapnul, aby alespoň sám pro sebe shrnul první dojmy ohledně vrahova profilu: místo činu, *modus operandi*, podpis, geografii. Viktimologie byla na Estíbaliz.

Přítomnost kotlíku, provazu a potřeba naplnit nádobu vodou hovořily o organizovaném místě činu, typickém pro někoho psychopatického, žádné impulzivní jednání psychotika. Vrah či vrazi, množné číslo jsem od počátku nevyklučoval, naplánovali rituál do nejmenších podrobností. Kotlík byl zbraní-fetišem, předmětem, který sám o sobě jako zbraň neslouží, ale vrah jej ve zbraň změnil. Byla tu také patrná potřeba kontroly, ruce svázané za zády mě upozorňovaly na to, že tu někdo měl obavy, aby se oběť nebránila a propracované aranžmá místa činu nepřišlo nazmar.

Zároveň však obličej zakrytý *post mortem* vypovídal o tom, že se vrah mohl cítit jistým způsobem vinný nebo možná Annabel Lee znal. Nebo mohli svědci vraha vyrušit a on nemohl obřad dokončit. Bylo ještě brzo na to, abychom to zjistili. Každopádně jsem z toho, jak archeologicky místo činu působilo, nabyl dojmu, že jde o reprezentaci čehosi. Strom, historicky významné místo, muzeální kousek v podobě bronzového kotlíku...

Zároveň jsem si nebyl úplně jistý, jestli jde o čistokrevného psychopata. Zdálo se mi, že v osobnosti toho zločince spatřuji smíšené rysy, bylo na něm něco mesiášského, byl přesvědčený, že tím, jak Annabel Lee rituálně zbaví života, plní nějakou misi. To mě vnitřně znepokojovalo, protože se v tom silně projevoval někdo psychotický, duševně chorý, patologický mozek, který ztratil spojení s realitou. Sečteno a podtrženo: delirium.

A to mi dělalo starosti, protože psychotičtí vrazi bývají nepředvídatelní, a já mám rád svět uspořádaný a popsáný. Kontrolovatelný, jednoduše řečeno.

„Nějaké tělesné tekutiny, doktorko?“ zeptala se Estíbaliz a otočila se k patoložce.

„Nevypadá to, že by tu byly stopy po krvi či spermatu,“ řekla a znovu se podívala k nebi. „Jestli nás tu zastihne noc a ještě nebudeme hotoví, budu moct použít luminol a ultrafialové světlo Woodovy lampy. Co vám ale můžu udělat už teď, je *post mortem* biologický profil, sejmu jí otisk z pravého ukazováčku, ačkoli to vypadá, že identifikaci už máme vyřešenou. Pro všechny případy se chci ujistit.“

„A co nám můžete říct o okamžiku smrti?“

„Je patrný *rigor mortis*, takže od úmrtí uběhly tři čtyři hodiny, ačkoli chlad a další vlivy mohou tělesnou teplotu, *algor mortis*, ovlivnit, a tím i odhad doby smrti. Já bych ale řekla, že zemřela časně zrána. V pracovní den a v zimě je tohle místo liduprázdné a archeologové z firmy Arazandi tady provádějí vykopávky pouze v letním období, takže ten, kdo to udělal, měl dost času ji svázat, umístit pod ni kotlík, sledovat, jak umírá, a pak odejít.“

„Takže pokud je pravda, že sem ti turisté dorazili v prvních odpoledních hodinách, našli ji už mrtvou,“ vložila se do toho moje kolegyně.

„Pokud je pravda, že sem nedorazili dřív, musela být jistě mrtvá.“

„Moc děkujeme, paní doktorko. To je všechno,“ rozloučila se Estíbaliz a vydala se za jedním z techniků, aby si od něj vyžádala záznam z prvního ohledání místa činu.

Prohlédli jsme si náskres blízkých stromů, ústí tunelu na álavské straně, pozici mrtvolky a kotlíku. Všechny fyzické stopy byly očíslované, aby se daly později sesbírat. Jeden z techniků právě fotografoval použitý papírový kapesník a cigarety s odpovídajícím číselným terčem a metrickou stupnicí. Okolí tunelu nebylo sice přímo skládka, ale značně utrpělo tím, že tudy procházeli bezohlední lidé, kteří málo dbají na životní prostředí, takže se tam povalovalo kdeco: obaly od brambůrků,lobal od svačiny, zmuchlané plechovky...

Z Annabeliných podrážek odebrali vzorky půdy, aby mohli provést srovnávací expertizu s hlínou z álavské a guipúzkojské strany – cílem bylo zjistit, odkud k tunelu přišla a kudy vedly její poslední kroky. Bylo třeba také zajistit otisky pneumatik na obou parkovištích.

A co se šlápot týkalo... to místo byl učiněný galimatyáš, byl tam nejmíň tucet různých stop, skoro určitě patřících turistům, kteří se do Aizkorri vydávají o víkendech. Ten dobrák Andoni Cuesta měl naprostou pravdu: porovnat všechny ty šlápoty s databází SoleMate, kde jsme měli k dispozici všechny modely obuvi, bude pekelné utrpení.

Nechal jsem Estíbaliz hloubat ve zprávě a vydal jsem se prohlédnout si ten tajemný bronzový kotlík, který ležel na zemi pokryté kobercem trávy jen několik metrů od Annabel. V nejširším místě měl průměr asi šedesát centimetrů a po stranách dva kroužky přichycené nýtem. Nebyl to novodobý kousek a já jsem věděl moc dobře, kdo mi může pomoci určit jeho původ.

Udělal jsem několik snímků horizontálně i vertikálně a poslal jsem je přes WhatsApp jednomu starému známému.

„Hodil by se mi archeolog, už jste přistáli v Los Angeles?“ napsal jsem.

„Ještě jsme pořád na álavské půdě,“ odpověděl Tasio vmžiku. „Co jsi mi to poslal? Ty ses teď dal na přechýny vůči historickému dědictví?“

Tasio Ortiz de Zárate to v případě dvojnásobného zločinu v dolmenu odskákal ze všech nejhůř: dvacet let za mřížemi, obviněný z osmi vražd, které nespáchal. Nyní zahájil novou životní etapu jako scenárista amerického seriálu založeného na oněch událostech. Udržovali jsme přátelství, nebo blízký vztah či co to mezi námi bylo.

„Vysvětlím ti to výměnou za tvoji diskrétnost a za to, že mi poradiš v záležitostech dávnověkého náčiní, souhlasíš?“ odpověděl jsem.

„Tvoje pochybnosti mě uráží, i když na druhou stranu mé archeologické znalosti trochu zrezivěly potom, co jsem je dvacet let nepoužíval. Každopádně to, co jsi mi poslal, je pro prváky: jde o cabárcenský kotlík.“

„Cabárceno... v Kantábrii?“

„Přesně tak. Mluvíme o velmi unikátním kousku, mnoho podobných se na severu poloostrova nenašlo. Jde o kotlík irského typu náležející keltské kultuře. Tenhle našli v roce 1912 na hřebeni u Cabarské skály, jestli si dobře vzpomínám. Časově odpovídá pozdní době bronzové, je zhruba dva tisíce devět set až dva tisíce šest set let starý, abychom si rozuměli.“

„A kde by se měl správně nacházet?“

„Ve vitríně v muzeu, jestli tuším správně, tak v Kantábrijském archeologickém muzeu, ale dej mi pár minut a zjistím ti to přesně.“

„S tebou je radost spolupracovat,“ napsal jsem. „A ještě něco, pro člověka, který studoval jak archeologii, tak kriminalistiku, ale tohle bude tajná informace: Jaký smysl má, když ho použili v tunelu svatého Adriána?“

„A kruci.“

„Přesně.“

„Použili... jak?“

„Víc ti povědět nemůžu, Tasio. Chvilí se nad mou otázkou zamysli a pak mi odpovíš, ano?“

„Pozdravuje tě Ignacio. Jak to, že ses vrátil do služby tak brzy?“

„Nevrátil jsem se.“

„Jak myslíš. Musím běžet, půjdu si oprášit znalosti o Keltech. A... Krakene, díky, že sis na mě vzpomněl. Víš, že jsem álavské společnosti rád užitečný.“

„Na tebe se těžko zapomíná, mám radost, že jsi na světlé straně síly.“

„Vždycky jsem byl.“

„Já vím, to já jsem tě odtamtud dostal. Jakmile budeš něco vědět, ozvi se.“

Bral jsem náš rozhovor za ukončený a těšilo mě, že jsem tak snadno dokázal být akční jako dřív. Třeba mi není hlasu potřeba tolik, jak jsem se domníval.

Nahnul jsem se nad zbytek vody na dně kotlíku a tam jsem ho spatřil: odraz toho, kým jsem kdysi býval, Krakena, kterého jste mohli bít,

ale nikdy zlomit, bez exoskeletu, pružného a silného, dokonce hrozivého. Experta na profilování, houževnatého spíš než brilantního, chlápka, který nikdy neopustil případ, dokud ho neuzavřel a nepředložil soudci důkazní materiál i s podezřelým. Takový jsem kdysi býval, v jiném životě, který skončil 18. srpna, když mi Nancho vstříkl jed v podobě kulky do mozku a nakazil každý můj čin infekcí strachu.

Uchýlil jsem se do samoty a v mém villaverdském mikrosvětě mi bylo dobře, bylo mi tam víc než příjemně, ale stal se ze mě zkrátka chlápek, který vyrábí ostružinovou marmeládu. Byla vynikající, mimochodem, ale pořád to byla jenom ostružinová marmeláda.

A tak jsem se rozhlédl kolem, abych našel Estíbaliz, a když jsem zjistil, že už na místě činu není, sešel jsem po svahu k ústí tunelu a našel svoji kolegyni uvnitř, zpola ukrytou za zdí malé kapličky, která tam stála. Pokusil jsem se přiblížit neslyšně, abych nepřerušil telefonický hovor, který právě s někým vedla.

„Chci, aby pro nás pracoval jako znalec přes profilování,“ šeptala komusi do mobilu, „jsem si vědomá jeho nedostatků a pracovní indispozice, kterou mu způsobilo jeho zranění, ale inspektor Ayala má své způsoby, jak si to zařídit i bez svého jazyka. Tedy pardon,“ opravila se, „bez schopnosti řeči. Vrchní inspektorko Salvatierrová, i když náš tým posílíme, jsme bez něj jako bezrucí, to dobře víte. A je to způsob, jak jej popostrčit, aby se vrátil do služby. Žádám vás pouze o povolení, aby byl naším externím konzultantem, dokud nebude zase na sto procent akceschopný a nevrátí se oficiálně do služby.“

Estíbaliz mlčky vyslechla její odpověď, já jsem na tu dálku nedokázal zachytit, co naše šéfka říká. Dal bych zlatý kotlík a kdo ví co ještě za to, abych se to mohl dozvědět.

„Albo,“ pokračovala moje kolegyně mnohem důvěrnějším tónem, „říkala jsi mi, jak ti neuroložka Diana Aldecoová radila, že mu prospěje prostředí, kde bude muset čelit neustálým výzvám. A že čím větší pokrok teď udělá, tím víc se jeho stav bude dlouhodobě zlepšovat. Unai je ve skvělé formě, to tě můžu ujistit. Dokáže odvést bezchybnou práci.“

Překvapilo mě, že si Alba s Estíbaliz tykají. Věděl jsem, že Esti naši šéfovou bezmezně obdivuje a že vzájemné sympatie se dají vycítit, když jsou ty dvě spolu, ale až v tu chvíli jsem si uvědomil, že v době mé nepřítomnosti se sblížily a jejich vztah přesáhl profesionální rámec, a měl jsem z toho radost. Za obě. Mohly si vzájemně prospět. Albě to mohlo pomoci dostat se z vitorijského osamění a Esti to zase mohlo napomoci překonat její závislosti a soustředit se. Nebo je možná sblížila ztráta: jedna přišla o manžela, druhá o bratra.

A dojalo mě, že moje šéfka a moje kolegyně spolu kují pikle, aby přitlačily na oficiální mašinerii a donutily mě k návratu. A ještě víc mě dojalo, že si o mně moje nejlepší kamarádka a žena-o-které-nevím-jestli-dítě-jež-čeká-je-moje za mými zády dělají starosti a snaží se mě popostrčit, abych opustil svoji komfortní zónu a zotavil se.

A tak jsem se na tom místě – uprostřed Aizkorrrských hor, na Loupežnické hranici, jak se těm končinám dříve říkalo – rozhodl, že udělám všechno pro to, abych byl znovu Krakenem: kvůli sobě, kvůli Annabel Lee, kvůli Albě a kvůli tomu nenarozenému dítěti.

Pak jsem v bezpečné vzdálenosti několik minut počkal, až Estíbaliz svůj hovor ukončí, a neunikl mi vítězný úsměv, který se jí na konci telefonátu rozlil po tváři.

Přišel jsem k ní a ukázal jí displej mobilu.

„Jsi si jistá tím, oč ji žádáš, Esti?“ vytukal jsem tam předem.

Změřila si mě se šibalským výrazem v očích, vůbec ji neudivilo, že mě tam vidí, netuším, jestli mě vycítila za zády, nebo byla schopná odlišit zvuk mých kroků od ostatních. Estíbaliz měla, co se mé osoby týkalo, tyhle téměř nadlidské schopnosti. I když jsem na to byl zvyklý, neznamenalo to, že mě to přestávalo překvapovat; ale zakryl jsem to.

„Vraťme se na místo činu, doufám, že si pospíšili, protože ty hromy se mi pranic nezamlouvají a ten vítr, co se zvedá, ještě míň,“ řekla mi a znovu jsme se vydali k jižnímu ústí tunelu. „Vím, že se do služby zatím vracet nechceš, že by sis neměl komplikovat život, ale jsi dobrý na profilování a já jsem dobrá ve viktimologii. Netuším, jestli je tohle začátek sériových vražd, nebo to vrah udělal už někdy dřív,

to bys měl zhodnotit ty, ale je evidentní, že tenhle způsob zabíjení se vymyká všemu, co je běžné, a ty nám můžeš hodně pomoci zjistit, co to bylo za pošuka, že Aně Belén Liaňové provedl něco takového. Dost mě znepokojuje, že byla těhotná, doufám, že pokud tu budeme mít sérii, nebudou oběti odpovídat právě tomu požadavku, protože se mi zvedá žluč jen při pomýšlení na něco takového.“

Kdepak, Estíbaliz. Nikdo tu nezačne zabíjet těhotné Álavanky. To ani z prdele. Na to zapomeň, pomyslel jsem si.

A tečka.

Ale pohlédl jsem k temnému nebi nad našimi hlavami, kde se ježila děsivá mračna, a měl jsem dojem, že přírodní síly si dál budou dělat svoje a nebudou na mě brát žádný ohled.

KAPLE SVATÉHO ADRIÁNA

17. listopadu 2016, čtvrtek

„Udělej to pro ni a pro její dítě,“ naléhala a oba jsme pohlédli k vrcholku hory, protože začaly padat těžké studené kapky, které nevěstily nic dobrého.

„Pro ni a pro její dítě,“ pomyslel jsem si a sledoval jsem přitom, jak ohledávají mrtvolu Annabel Lee. Ale nemyslel jsem na „ni“ ani na její nenarozené dítě, ale na tu, se kterou moje kolegyně před chvílí hovořila.

„Pojďme na místo činu,“ řekla Estíbaliz. „Jestli začne pršet, bude to hotová katastrofa. Třeba nám dovolí, abychom jim pomohli se zajišťováním stop. Budeme je muset přenést do tunelu. Nemyslím, že k autům dorazíme suší.“

Přikývl jsem a vydal se za ní.

„Máš pravdu, že tak, jak se věci mají, a po tom, co jsem tu viděl, bych nedokázal zůstat ve Villaverde a nezajímat se o vyšetřování. Strávil bych celé dny tím, že bych ti volal a snažil se z tebe vytáhnout všechny detaily o tom, jak vyšetřování pokračuje,“ přiznal jsem jí písemně cestou zpátky.

Déšť už nebyl jen nesmělým pleskáním ledových kapek, začalo lít jako z konve a nejvíc ze všeho mi dělal starosti sílící vítr, který foukal z holého hřebene.

„Ano, a kdyby se vyšetřování nevyvíjelo směrem, který by ti vyhovoval, vpadl bys k nám nakonec jako uragán. To už jsme s tebou měli tu čest zažít, Krakene.“ Zasmála se skoro šťastně a v očích se jí objevil záblesk naděje. „No tak, vrať se domů, vrať už se konečně k nám.“

„Jsem naprosto vyvedený z míry,“ napsal jsem. „Dneska ráno jsem byl celý nervózní, protože jsem měl čelit zástupu Vitořanů a místním potentátům na slavnosti na moji počest. A největší obavu jsem měl z toho, aby nebyla moc vidět jizva po kulce.“ Na chvíli jsem přestal psát, abych si jizvu zakryl pramenem vlasů v napůl automatickém gestu.

A to raději pomlčím o svém setkání s Albou, nechal jsem si pro sebe a musel jsem zatnout čelist, abych ten vztek pohřbil hluboko uvnitř.

„Ale tahle vražda nevypadá vůbec dobře, Esti. Expert na profilování se vám bude hodit.“

Ona se usmála a já také. Bylo to nevyslovené „ano“, to jsme oba věděli.

Ale neřekl jsem jí celou pravdu.

Holá pravda byla, že během ohledávání místa činu jsem dokázal zapomenout na fakta, o kterých jsem vůbec netušil, jak se k nim postavit: Albino mateřství a to, že jsem možná otcem. Potřeboval jsem se ponořit až po uši do vyšetřování, které dávalo tušit, že půjde o složitou, neobvyklou záležitost, protože ani ostružinová marmeláda s pečenými kaštany nemohly zajistit, abych se ve Villaverde nezbláznil, když budu pořád dokola přemýšlet nad tím těhotenstvím.

„Víš co?“ řekla moje kolegyně. „Můj bratr Eneko mi vyprávěl místní pověsti vždycky, když jsme se sem s kamarády vypravili. Jsou jich stovky. Po tisíciletí tudy procházeli či projížděli poutníci do Santiaga, rytíři, povozy, šlechtičny a obchodníci. Ale jedna legenda se mi obzvlášť líbí, vypráví o jednom poustevníkovi, který žil nedaleko lazaretu pro poutníky, který ve středověku zbudovali o něco níž, tam, kde je dnes poutní kaple svatého Ducha. Traduje se o něm, že pomáhal dětem, které měly potíže začít mluvit.“

A zatímco mi pověst vyprávěla, postřehl jsem podvědomé gesto, s nímž nahmatala stříbrný bodlák *eguzkilore*, který měla pověšený na

krku na koženém řemínku. Byla tam dál, připomínka Eneka, přezdívaného Eguzkilore. Ani Esti ještě nebyla docela v pořádku.

V tu chvíli nás vyrušil Cuesta. Soudcův zástupce kolem nás prošel, aby se mohl schovat před deštěm v tunelu. Druzí dva technici, patoložka a inspektor Muguruza, rychle vložili tělo Annabel Lee do vaku na mrtvoly. Cuesta nesl v ruce peněženku v igelitovém sáčku a podával nám ji.

„Myslím, že byste měli vidět tohle,“ řekl a po bílé kombinéze mu stékala voda.

„Co to přesně je?“ chtěla vědět Estíbaliz, ale pohledem se soustředila spíš na to, co bylo ještě potřeba z místa činu odnést.

V tu chvíli se spustilo krupobití a do hlav nás začaly zuřivě bušit kroupy velikosti hracích kuliček.

„Kotlík! A bundu!“ zařval inspektor Muguruza. „Pojďte nám pomoci!“

Všichni tři jsme se rozběhli na pomoc a na další hovor nám nezbyl čas.

„Dokážete odnést tělo?“ zeptala se Estíbaliz doktorky.

„Ano, pojďme se schovat do tunelu, i když nevím, jestli tam budeme v suchu. Jestli přijde po krupobití průtrž mračen, bude z toho pastička na myši a smete nás to. Vy musíte za každou cenu přinést kotlík a tu mikinu.“

Ještě pořád jsme měli nasazené rukavice, takže já jsem sebral ze země bundu, která ještě nebyla úplně promočená, a Cuesta s Estíbaliz se vrhli po kotlíku.

V tu chvíli jsem si všiml, že patoložka s Muguruzou nedokážou váhu mrtvoly unést, a tak jsem přidržel bundu pod paží a vydal jsem se k nim, abych jim pomohl vak s Annabeliným tělem snést dolů.

Také moje kolegyně s Antonim si uvědomili, že ve třech budeme mít potíže, proto nechali kotlík na zemi a v pěti jsme začali sestupovat po kamenitém úbočí, které zbělelo v čím dál divočejším krupobití.

„K autům ani do turistické chaty se nedostaneme,“ řekl inspektor Muguruza vyčerpaně, „a jestli se strhne průtrž mračen, všechny nás smete. Musíme se schovat do kaple.“

„Je zavřená,“ hlásil soudcův zástupce, jako by to nebylo zřejmé.

„No tak ji budeme muset otevřít, moc dalších možností nevidím,“ řekla soudní patoložka.

Vyměnili jsme si pohled, všichni jsme věděli, že nemáme moc času. Protože jsme s sebou neměli beranidlo, snažili jsme se já, Estíbaliz a Cuesta střídavě ukopnout zámek. Znesvětit takovým způsobem místo pod ochranou svatojakubské mušle mi připadalo poněkud kacířské, ale když jsem ucítil, jak dveře pomalu povolují, zaplavila mě vlna obrovské úlevy. Jakmile zámek povolil, překonali jsme se všemi třemi techniky, patoložkou, soudcovým zástupcem, inspektorem Muguruza a Esti dva schůdky u vchodu a přenesli jsme dovnitř Annabelino tělo, abychom jej uchránili před deštěm.

Předal jsem inspektorovi také bundu zesnulé, aby se alespoň nekontaminovala hlinou z podlahy v kapliče. Byla to malá místnůstka se zamřížovaným okénkem, kam se sotva vešel oltář s obrazem světce za černě natřenou železnou mříží.

Zvenku sem doléhal hluk krupobití a působil jako srdeční arytmie: občas zesiloval a jindy slábl. Venku zůstali kufříky techniků a cabár-censký kotlík. Naštěstí se podařilo zachránit fototechniku.

Po chvíli Cuesta využil toho, že bouře trochu zeslábla, a vydal se ven.

„Kam asi tak jdete?“ obořil se na něj Muguruza.

„Dojdu pro kotlík, šéfe! Nemůžeme ho tam nahoře nechat,“ zakřičel. A než jsem jí v tom mohl zabránit, Estíbaliz se k němu přidala.

„Já půjdu s ním!“ řekla a proklouzla kolem mě jako lasička, aby se mohla přidat k Andoniho sebevražedné misi.

Chtěl jsem na ni zakřičet, ať zůstane v kapli se mnou, s námi, ale nedokázal jsem vyslovit jedinou slabiku, a když jsem se za ní rozběhl, inspektor s patoložkou mě ve dveřích zastavili a zabránili mi, abych vyběhl do toho bílého pekla.

„Ve dvou na to stačí, Ayalo,“ zastavil mě rázně Muguruza. „Nemůžeme se všichni vystavit nebezpečí.“

„Jestli se umíte modlit, tak se modlete. Táhle máte oltář,“ pošeptala mi doktorka Guevarová.

Zůstal jsem bezmocně stát v pootevřených dveřích a nezbylo mi než čekat na Estíbaliz. K hluku krupobití se přidaly hromy a dunivě se odrážely od skalnatých stěn tunelu.

V tu chvíli přišla první lavina.

Opravdu jsem se vyděsil.

Poprvé.

Nebylo to poprvé, co jsem zažíval bouřku vysoko v horách, ale tunel najednou přestal být útočištěm, skalní puklina, kudy prošlo tolik poutníků, se změnila ve smrtonosnou past, z níž se nekontrolovatelně valil bílý proud krup.

A pak se stalo něco nepředstavitelného.

Přímo před mýma vyděšenýma očima se dolů ze svahu nezadržitelně kutálel cabárcenský kotlík. Vypravil jsem ze sebe zavrčení a ostatní se také natlačili do dveří kapličky. Kotlík několikrát udeřil o stěny tunelu, zmizel v lomeném oblouku severního vstupu a my jsme ho ztratili z dohledu.

S hrůzou jsme se obávali toho nejhoršího a to nejhorší skutečně přišlo: spatřili jsme tělo Andonihho Cuesty, bílá kombinéza téměř splývala s lůžkem z krup, proud jej rychle strhával dolů jako po transportním páse.

Bylo to jako oční klam, trvalo to jen pár vteřin a i on se nám ztratil z dohledu.

Pokusit se opustit naše útočiště bylo ale zhora nemožné: vítr, déšť a krupobití by nás zahubily.

Přesto všechno jsem zariskoval.

Byla tam ještě Estíbaliz.

Musel jsem jí zahradit cestu. Neuplynulo ani deset vteřin a její tělo se kolem mě také prosmýklo.

A pohled na její paže, trup a nohy vystavené na milost bouři stačil k tomu, aby prolomil hráz, kterou si kolem sebe před několika měsíci můj mozek vystavěl.

„Ty ne!“ zakřičel jsem a poprvé od srpna jsem ze sebe vydal dvě souvislá slova, kterým bylo rozumět.

Ty ne! zopakoval jsem v duchu.

Hlasitost mého vlastního výkřiku a to, co pro mě znamenal, mě na chvíli očarovala.

Vrhl jsem se jako kamikadze, věděl jsem, že i já nevyhnutelně uklouznou po tom pekelném svahu, ale na poslední chvíli mě za paži zachytila čísi pevná ruka.

Lidský řetěz.

Tentokrát tu byl. A já jsem si vzpomněl na to, co se přihodilo kdysi dávno, před čtyřicet lety.

Na ruce, které svou pomoc nenabídly, které odmítly dát v sázku vlastní život, které ne... a já jsem si uvědomil, že jsem jim nikdy neodpustil. Nikomu z těch čtyř a rozhodně ani Annabel Lee ne.

A vzpomněl jsem si na nehybné tělo té dívky, které jsem držel v náručí dlouhé hodiny – tak mi to alespoň připadalo – tehdy na útesu v Kantábrii.

KANTÁBRIJSKÉ SÍDLIŠTĚ

29. června 1992, pondělí

Parta čtyř kluků a jedna neznámá tmavovláška, plní očekávání, jedním skokem vystoupili z vlaku a rozhodili své batohy po prostém nádraží vesničky Cabezón de la Sal, hrdé kantábrijské obce pyšníci se solnými doly.

Saúl Tovar, mladý profesor v ležérním oblečení – kostkované košili – už tam na ně čekal a přivítal je obklopený hloučkem studentů, kteří už strávili na tomtéž keltském sídlišti několik prázdnin.

Mnoho jich tam popravdě nebylo: několik dívek z druhého a třetího ročníku historie, které se točily kolem Saúla, jeden starší student, jenž rozržitě hovořil s dívkou mohutné postavy, která je sem všechny přivezla ze Santanderu ve svém ojetém fordu fiesta. Marian Martínezová věděla, že to je jediný důvod, proč se jí ozvali: aby jim dělala taxikáře a oni mohli navštívit Saúla, všudypřítomného Saúla. Marian na rozdíl od celé Kantábrijské univerzity slepý obdiv k profesorovi kulturní antropologie nesdílela. Donesly se k ní historicky...

Trochu stranou hlučného hloučku mladých lidí je z lavičky, kde mělo od otce nakázáno sedět, s nadějí v očích pozorovalo snědé děvčátko. Byli to první lidé mimo její svět, které spatřila od chvíle, kdy ji propustili na svobodu. Do té doby byla jen s tetou a s otcem. Byl na ni milý, jako by litoval toho, co jí udělal.

Děvče vědělo, že jí mozek ještě nepracuje na sto procent, musí ze sebe dostat všechny ty prášky, které jí do těla vpravili, a sama sebe přesvědčila, že nejlépe zbytky psychofarmak odplaví voda.

A tak do sebe lila vodu po litrech, plastovou láhev pořád v ruce. A pořád chodila na záchod.

Taková otrava.

Ale je to nutné, říkala si. Nechtěla být dál otupělá. Třeba je ten letní tábor její jediná příležitost, protože až se v září vrátí zpátky do školy... uf, nemožné. Tam jejího otce každý zná a je pro ně bůh. A navíc bude propadlice, to mu tedy nikdy neodpustí. Hrozně se stydí, že bude muset opakovat osmou třídu.

Nechtěla tu příležitost promarnit. Stačilo jen pozorně je sledovat a vybrat si toho, kdo by jí mohl pomoci.

Přidala se ke skupince ve chvíli, kdy je otec vedl uličkami vesnice směrem k paláci hraběte ze San Diega, impozantní stavbě se špičatou černou střechou, kterou rodina vlastníků věnovala radnici. Nutně volala po rekonstrukci, ale nenáročnému vkusu tábornické mládeže stačila víc než dost.

O dvě hodiny později, když už si odbyli představování a podávala se večere, se holčička ještě pořád nerozhodla. Táhleten snědý dlouhán s rukama jako orangutan? Vypadal ze čtveřice Vitořanů nejstarší. Možná. Nedokázala se rozhodnout.

Raději se soustředila na toho, který z nich působil nejvážněji a nejodpovědněji: na Asiera, toho s orlím nosem. Nedělal opičky jako ostatní kluci, nesmál se košilatým vtipům a to nejdůležitější – ani jednou ho neviděla mluvit s jejím otcem.

To bylo to nejpodstatnější.

Uvítací rituály se opakovaly už třetí léto v řadě. Ona se jich účastnila od chvíle, kdy projekt, jehož cílem bylo vystavět rekonstrukci keltského sídliště, začal. V tom měla jasno – bude archeoložkou. Věděla o Keltech všechno. Jako otec, to on ji vše naučil.

Saúl Tovar měl na tři týdny na starosti a na povel to stádečko dobrovolníků, kteří chtěli pomoci s dokončením čtyř chatrčí z doby železné.

Všichni studovali na gymnáziu a byli to zodpovědní kluci s chutí do práce. Tvárná hmota, jíž mohl předat svou vášeň pro historii a nadchnout ji pro studium na UC, Kantábrijské univerzitě, kde Saúl Tovar pracoval jako odborný asistent. Potřeboval si udělat dobré oko u děkana, stát se jeho důvěrníkem, získat stálé místo. Dát Rebece, svojí rodině, která utrpěla takovou ztrátu, stabilní zázemí. Pro svou dceru, všechno jen pro ni.

Aby vyřešil problémy s dopravou, pronajal si na červenec mikrobus. Zkušenost předchozích dvou let ho naučila, že mladí budou prvních pár dní pracovat za dva, o víkendy si budou chtít vyrazit do Torrelavegy nebo na pouť do San Vicente de la Barquera a jejich zapálení bude postupně, jak budou ubíhat týdny, chladnout. Věděl, že je bude čím dál tím méně přitahovat keltiberská historie a kultura a nakonec nebudou mít v hlavě nic jiného než kluci holky a holky kluky. Bylo nutné jim provětrat hlavu, dostat je na několik dní pryč a vrátit jim svými příběhy chuť do práce.

Odpoledne naložili útroby mikrobusu stavebním materiálem, sedadla zaplnili všichni Vitořané a se Saúlem za volantem zamířili k hoře Picu la Torre, na jejímž úpatí na ně čekaly dřevěné kostry chatrčí z doby bronzové, na nichž měli pracovat. Keltiberské sídliště nebylo od paláce hraběte ze San Diega nijak daleko, ale Saúl předpokládal, že jsou po cestě unavení, a nechtěl kyselé obličejy hned první den.

Ztlumil rádio, při poslechu písničky *Tears in Heaven*, v níž Eric Clapton tesklivým hlasem vyzpíval příběh otce, který přišel o čtyřletého syna, protože dítě vypadlo z padesátého třetího poschodí mrakodrapu, ho nepřijemně mrazilo.

Mikrobus se musel široce vyhnout několika neústupným šedesátníkům v cyklistickém, kteří se podobně jako tisíce dalších nadšenců vydali na silnici v euforii z Indurainova triumfu na Giru a jeho očekávaného druhého vítězství na Tour de France.

Saúl se soustředil na řízení a Rebeca seděla vedle něj, oba se tvářili, že nemyslí na nic, ale oba pozorně naslouchali těm čtyřem klukům a jejich hovoru.

„Doufám, že je tady někde poblíž telefonní budka, musím každý večer zavolat do nemocnice,“ poznamenal ustaraně ten nejmladší z nich, blondáček, hezoun.

Rebeca si ho všimla už předtím. Měl nové značkové sportovní boty a levisky model 501 s červenou etiketou. Prachy. Ten kluk, Jota, nebyl jen hezký, měl navíc prachy.

Copak má s nemocnicí? zeptali se v duchu naráz Saúl i Rebeca. Ale ani jeden z nich nepožádal nahlas o vysvětlení.

Trpělivost, proběhlo jim unisono hlavou, jak otci, tak dceři.

Však já se to nakonec dozvím, rozhodli se oba.

„Jasně že tu nějaká bude,“ řekl ten snědý dlouhán, Unai. „Neboj, já mám za to, že v téhle vsi nějakou budku mít budou.“

„Přesně, člověče. Však víš, kdyby se mu přitížilo, zavolám otci a za dvě hodinky jsme v Txagorritxu,“ prohlásil tlouštík s umaštěnými vlasy a černým tričkem Pearl Jam, kterému říkali Lutxo. Mluvil překotně a s velkou jistotou, velmi rázně, jazyk měl pěkně proříznutý.

Rebeca byl od počátku odporný.

Bylo však vidět, že si všichni dělají starosti o toho hezounka, o toho nejmladšího, o Josého Javiera, přezdívaného Jota.

„Rebeko, dcerko, jak ti je?“ zamumlal náhle její otec, dál klidně řídil a nespouštěl přitom oči z asfaltu. Nikdy nejezdil zběsile, to mu Rebeca popravdě nemohla vyčíst.

„Dobře, tatínku.“

„Poslyš, chci, aby věděla, že... že mi ty tři měsíce bez tebe bylo moc smutno. Strašně se mi po tobě stýskalo.“

Neskutečně ji svádělo mu uvěřit.

„Ano, mně taky, tatínku.“

„Nebolí tě zase hlava?“

„Kdepak, tati, je mi dobře, opravdu.“ A pomyslela si: Ale no tak. Víš, že o tom nechci mluvit, tati.

„A stihla jsi přečíst knihy, které jsem ti poslal, Cunliffův *Archeologický atlas* a ty ostatní?“

Když jsem nebyla úplně mimo, tak ano, četla jsem si v nich. To jediné mi udržovalo... zdravý rozum? pomyslela si.

„Ano, tatínku. Moc za ty knihy děkuju.“

„Napadlo mě, že bys zítra, až budeme nováčkům vysvětlovat stavební postupy, mohla ukázat ty, jak se dělá adobe a jak se staví střecha z vřesových došků. Praxe se ti bude hodit, až budeš učit na univerzitě. Však víš, že ti přenechám svoje místo, až odejdu do důchodu,“ řekl a usmál se na ni svým zářivým chrupem v hranaté čelisti, díky níž byl tím nejkrásnějším otcem na světě, protože se pranic nepodobal otcům jejích spolužáček, plešatým a pupkatým, zkrátka taťkům.

Její otec byl k uzoufání přitažlivý a ona to odjakživa věděla. Pohledy jejích kamarádek, když ji vyzvedával ze školy, o tom hovořily dnes a denně.

Hodně tomu napomáhaly černé vlasy, téměř s tmavomodrými odlesky, které Rebeca podědila. A také Saúlova snaha působit mladším dojmem ve svých džínsách kamarádkského profesora, v bílém tričku a dřevorubecké košili. Dívka po něm nezdědila šikmé zelené oči napůl černokněžníka, napůl anděla.

Rebeca se nad tím návrhem rozzářila. A uvědomila si, že má ztuhlé svaly v obličejí. Neusmála se celé měsíce.

Třeba mě má opravdu rád, třeba si o mě doopravdy dělá starosti, pomyslela si, ale umínila si, že tomu nebude úplně věřit. Takové úvahy ji odváděly od jejího plánu a další příležitost už nedostane.

OSAMĚLÉ NÁROŽÍ

17. listopadu 2016, čtvrtek

Lidský řetěz, který jsme všichni vytvořili, uchránil *in extremis* Estíbaliz před pádem ze svahu. Dokázali jsme ji zachránit, otřesenou a na pokraji podchlazení, a zavřeli jsme za sebou dveře do kaple, abychom nechali venku tu neumělou kopii velkého třesku, kterou jsme byli nuceni zažít.

Inspektor Muguruza musel zvýšit hlas: „Zkontrolujte si mobil, myslím, že tu nemáme signál.“ Do stěn kaple svatého Adriána dál zuřivě bušilo krupobití a uvnitř to znělo jako v ozvučné skříni.

Když jsme si na svých přístrojích ověřili, že nemáme kontakt s okolním světem a nemůžeme požádat o pomoc, všichni jsme k němu vyslali lítostivý pohled.

„Pokusme se zachovat klid. Naši kolegové z horské služby vědí, že jsme tady zůstali zajišťovat místo činu. Jistě předpokládají, že nás krupobití zastihlo v tunelu a že jsme nemohli sejít dolů. Záchraná četa určitě čeká, až se meteorologické podmínky zlepší natolik, aby se nás mohli vydat zachránit. Musíme pouze vydržet.“

Všichni jsme mlčky přikývli, nikomu nebylo do řeči.

Zašátral jsem po kapsách péřové bundy, abych nahmátl obrys svých hor. Dědeček mi k narozeninám věnoval malou dřevořezbu, kterou jsem u sebe nosil jako klíčenku. Byla to neustálá připomínka domova, místa, kam jsem se chtěl vždycky vrátit.

A jak jsem se dotýkal siluety hor u svatého Tirsu, našel jsem plastový pytlík s kandovanými mandlemi, které nám s Germánem daroval dědeček to ráno po snídani, než jsme se vydali na slavnostní ceremoniál u nástěnné malby u Osamělého nároží. V jiném životě, dalo by se říct.

Zbýval jich sotva tucet. Suché plody a glukóza. Právě to, co jsme potřebovali. Rozdělili jsme si je na příděly, ale chutnaly nám jako poslední večeře odsouzence na zelené míli.

Nás sedm přeživších – soudcův zástupce, doktorka Guevarová, Muguruza, oba technici, Estíbaliz a já – se sesedlo do nejchráněnějšího kouta kapličky, abychom neztráceli tělesné teplo, a čekali jsme, až se ta smrtící bouře přežene a vrátí se do pekel, odkud přišla.

Snažil jsem se nedívat na vak s mrtvolou Annabel Lee, který ležel v nejchladnějším koutě kaple, hned u dveří. Kdo by to byl řekl, že takhle bude vypadat poslední noc, kterou s ní strávím. Ale s Annabel to bylo vždycky tak: obklopoval ji pach smrti a destrukce. Nikdy jsem si ji nedovedl představit jako matku, jako stvořitelku života.

Nevím proč.

Ona říkala, že žije raději ve fikčních světech svých komiksů, protože ve skutečném světě vždycky všechno zničí. Dá se říct, že ponoření do vlastní tvorby ji zaměstnávalo a brzdilo destruktivní sílu v ní, o níž dobře věděla. Byla to hráz. A ona si to alespoň uvědomovala. Každopádně se nikdy neomluvila za trápení, které nám způsobila.

Jak noc postupovala, na šaty, vlasy, obličej, krk i ruce se mi lepila vlhkost. Na všech nechráněných částech těla jsem začal pocítovat následky toho, že jsem byl nucen přenocovat ve výšce tisíc dvě stě metrů v listopadu, který byl toho roku obzvláště sychravý. A kroupy venku tomu moc nepomáhaly, byli jsme jako v ledničce.

Z nějakého neznámého důvodu jsem se soustředil na Estíbaliziny ledové nohy, třel jsem je, opatrně ji celou zabalil do své péřovky a ona se mi stočila do klína v pozici plodu. Naše propletená těla vypadala jako obrovské těhotenství.

„A co hlava,“ pomyslel jsem si ustaraně.

Věděl jsem, že novorozenci ztrácí teplo hlavičkou, proto ty modré a růžové čepičky na fotkách z Facebooku. Snažil jsem se co nejlíp zakrýt bezvládnou hlavu svojí kolegyně a ona se poslušně, v téměř apatickém stavu způsobeném tepelným šokem, nechala pohlitit péřovým hnízdem, které jsem jí nachystal.

Ty ne. Ty ne. Ať tě ani nenapadne umírat, protože by mi v životě už navždy chyběla opora a nikdy bych ti to neodpustil, honilo se mi hlavou.

A zasypal jsem jí čelo a tváře polibky, kdyby snad mé rty dokázaly ohřát tu pleť divoce posetou pihami.

Musíš mě dál zachraňovat, ty jsi ta, která skoncuje s každým padouchem, chtěl jsem jí říct.

A uvědomil jsem si, že je to pravda, že poprvé přiznávám sám sobě pravdu. Estíbaliz byla můj tělesný strážce, ačkoli její fyzický vzhled sváděl k tomu, myslet si pravý opak. Byla mojí hradbou, zdí, hradním příkopem. Byla moje ochránkyně. Když jsem ji měl poblíž, cítil jsem, že nade mnou přírodní síly drží ochrannou ruku. Oné noci se mi dostalo prozření, díky kterému jsem si přerovnal spoustu priorit.

Chceš, abych ti pomohl, a já za tebou budu stát. Do prdele s Brockovou afází. Do prdele s mojí komplikovanou situací s Albou. Ty si mě žádáš a já přijdu. Tečka. Uzdravím se, jako že jsem vnuk svého dědečka.

Albino jméno mi připomnělo rozhovor, který jsme spolu vedli v poledne po slavnostní ceremonii, když přišla na Osamělé nároží a požádala mě, abych ji pozval k sobě domů, protože mi musí něco důležitého říct. Což byl jen slabý eufemismus, který mi chtěl ve skutečnosti sdělit něco jako: dnes se ti změní život, ať se rozhodneš, jak chceš.

„A můžeš mi teď říct, proč přesně jsi přišla?“ napsal jsem jí na mobilu, když jsme vyšli do třetího patra a posadili se do polstrované sedačky v mém obýváku.

Dovedu si představit, že jsem na ni pohlížel se zábleskem naděje v očích, ale že jsem také zaznamenal, že její tvář moje úsměvy nezrcadlí, takže jsem věděl, že něco není úplně v pořádku. Svlékla si tlustý bílý kabát a pověsila ho na věšák u dveří. Měla na sobě huňatý vlněný svetr,

který ji chránil před vitorijským podzimem. „Před měsícem jsem se vrátila do služby, stále jsem tvá nadřízená, i když jsi na nemocenské.“

„Já vím, věř mi.“

„Měla jsem velmi znepokojivý rozhovor s tvou neuroložkou.“

Vím, že jsem zařal čelist, vůbec se mi nelíbilo, jaký ta... schůzka nabrala směr.

„Průstřel mozku jsi utrpěl už před třemi měsíci a ty ses u ní ani jednou nezastavil, ani jsi ji nepožádal, aby ti napsala doporučenku k nějakému logopedovi. Doktorka Aldecoová má vážné obavy, Unaji. Říká, že čím delší dobu necháš uplynout, tím těžší bude znovu normálně mluvit. Neuroplasticita má svoji mez a v srpnu jsi měl poměrně dobré vyhlídky, ale každý měsíc, který uplyne, aniž budeš danou oblast mozku cvičit...“

No ano, to už jsi říkala, zarazil jsem ji posunkem.

Zpočátku jsem docházel na kontroly u doktorky Diany Aldecoové s náboženským zanícením. Moje neuroložka byla výkonná tmavovláska s očima posazenými tak široko od sebe, že je měla blíž spánku než nosu, a s malou hlavičkou obklopenou kudrlinkami, které připomínaly telefonní kabel. Ve svém oboru byla jednička, překypovala energií a mluvila tak rychle, že jsem jí v prvních týdnech léčby sotva stačil. Tlačila na mě. Tlačila na mě tak, že jsem začal kontroly vynechávat. Nebyl jsem připravený.

„Tak proto jsi přišla,“ napsal jsem na displej.

„Částečně proto, ano. Ale nejsem tady jen kvůli tomu. Je tu něco, s čím se ti musím svěřit, ačkoli za to zaplatím svou cenu a nejsem si jistá, jestli mezi námi bude za chvíli to, co si myslím, že mezi námi jednou bylo.“

„O čem to ksakru mluvíš teď?“ vyřukal jsem zmateně do telefonu.

Alba se zvedla a postavila se naproti mně. Chvilí mě nechala, ať si ji prohlížím, a tiše čekala, jestli něco neřeknu, ale já příliš netušil, která bije, a byl jsem raději, že se v té podivné konverzaci znovu ujala slova ona.

„Ničeho sis nevšiml?“ zeptala se, jako by to mělo být zřejmé.

Zatvářil jsem se udiveně, ničemu jsem nerozuměl. Ničemu.

Zvedla si svetr a ukázala mi břicho. Hladká, vypjatá kůže, po níž jsem stále toužil.

„Od srpna jsem těhotná, od svátku Panny Marie Sněžné, Unaji.“

Uniklo mi to naprosto mimovolně.

Usmál jsem se.

Rozzářil jsem se.

Vydrželo mi to jen několik vteřin, než jsem si všiml, jak zdrženlivě se tváří.

„Co je? Co se děje? Víím, že to není nejlepší způsob, jak začít vztah, ale...“

Zarazila příliv nesouvislých myšlenek, které jsem začal psát, jistě proto, aby mě ušetřila zklamání.

„Neexistuje žádný způsob, jak teď zjistit, jestli to dítě, které čekám, je tvoje, nebo Nanchovo.“

Nancho. Jistě. Vždycky Nancho. Všudy přítomný Nancho.

„Pár dní předtím jsem se s ním vyspala, bez chuti, nedokázala jsem přitom zahnat myšlenky na tebe, patřilo to k nevyřčené rutině, které jsem se už dál nemohla vyhýbat. S obrovskou nechutí, protože on nebyl tebou. Ale po tom, co se mezi námi přihodilo osmého u tebe za dveřmi, už jsem to s ním dělat nedokázala. Bylo to, jako bych ti měla být nevěrná. Chtěla bych, abys to věděl, nikdy jsem ti nebyla nevěrná. Ale ten týden jsem otěhotněla a podle toho, jak miminko roste, jsem teď ve...“

Ve čtrnáctém týdnu, spočítal jsem si s pohledem upřeným na dřevěné parkety na podlaze v obývacím pokoji. Rozbolela mě hlava, strašně mě rozbolela. Cítil jsem kost kolem jizvy, kterou za sebou kulka zanechala, jako když bylo ve Villaverde před bouřkou.

„Ve čtrnáctém týdnu,“ dořekla.

„A miminko je v pořádku? Říkala jsi mi, že tvému prvnímu dítěti diagnostikovali nějaké nepříliš běžné onemocnění,“ bylo to jediné, co jsem dokázal napsat. Nevím, proč jsem instinktivně zareagoval nejdřív takto. Musí být v pořádku, nemůžeš si tím projít znovu, honilo se mi hlavou.

„Osteogenezi druhého typu. Zatím nevím. Dá se zachytit na ultrazvuku počínaje čtrnáctým týdnem, snad v šestnáctém. Ale chodím na spoustu prohlídek, částečně kvůli tomu, co se stalo mému prvnímu dítěti, a také kvůli věku. Prvorodička v letech, říká můj lékař. Unaji, nemohla jsem to před tebou zamlčet, ale neříkám to proto, aby ses o mé dítě postaral.“

„Třeba je to také moje dítě.“

Znovu si sedla vedle mě na pohovku a zadívala se mi na ruku, ale neodvážila se mě za ni vzít.

„Kéž by. Kéž by bylo tvoje. Když jsem se dozvěděla, že jsem těhotná, byla jsem několik týdnů v šoku. Ještě jsem se snažila nějak vyrovnat s tím, že Nancho zabil jednadvacet lidí, že se se mnou oženil, protože jsem mu zajistila přístup k vyšetřování, že jsem žila s psychopatem integrovaným do společnosti, jak bys řekl ty. Rozhodla jsem se, že začnu od nuly, že tu životní kapitolu jednou provždy uzavřu, moje matka mě vyzvedla z nemocnice, kde jsem byla na pozorování kvůli rohyplnu a včelím bodnutím. To ona mě vzala zpátky do Laguardie a já jsem ji požádala, aby se postarala o byt ve Vitorii, kde jsme s Nanchem bydleli. Věnovala všechno jeho oblečení charitě a moje také. Nábytek a bytové doplňky prodala ve vetešnictví. Nechala byt pronajmout. Nechtěla jsem si na sebe obléct nic, čeho se on někdy dotkl. Vyměnila jsem mobil, vyhodila a smazala všechny fotky z těch let. Teď je to taková černá díra vzpomínek. Když se nějaká objeví, zablokuju ji. Zapomnění je můj způsob, jak mu vrátit to, jakým způsobem mě zmanipuloval.“

„Ale dost možná čekáš jeho dítě,“ napsal jsem a prsty se mi chvěly potlačovaným vztekem, když jsem psal ta poslední tři slova.

Zatracený Nancho. Buď zatracen za to, cos mi provedl. Tvůj nejhorší zločin, poslední věc, kterou jsi v životě vykonal. Poslal jsi nám s Albou společnou budoucnost, prolétlo mi hlavou.

Vstal jsem, chlad mi pronikal až do morku kostí. Opřel jsem se čelem o orosené okenní sklo. Venku, jen půl centimetru ode mě, Vitoria kvůli čemusi plakala. A já jsem cítil jen chlad.

„To ty jsi mému dítěti zachránil život. Proto máš právo to vědět,“ pronesla Alba za mými zády.

„Co tím chceš říct?“ zeptal jsem se jí posunkem.

„Vzpomínáš si na to, jak jsi mi tenkrát zavolal od svatého Tirska?“

„Vzpomínám,“ přikývl jsem.

„Byla jsem v Laguardii, ve věži našeho domu a dívala jsem se na obrys hor, odkud jsi mi volal. Ten týden jsem byla objednaná na jednu kliniku v Burgosu, chtěla jsem soukromí a anonymitu, a tak jsem nezvolila Vitorii ani Logroño.“

Pouhé pomyšlení na to, že bych ho ztratil, mě páliło. Netušil jsem, jestli je to miminko moje, ale přepadl mě pocit, jako by se mi cévami rozlévala kyselina až do konečků prstů, ty se sevřely a já jsem je nevědomky zaťal do okenního rámu.

„Možnost, že by to dítě mohlo být Nanchovo, mě děsila. Myslela jsem si, že nevolnost v prvních týdnech je způsobená tím, že mé tělo odmítá porodit dítě toho parchanta. Během svého prvního těhotenství jsem nevolnostmi netrpěla. Nevím, proč si dál dělám naděje, že tohle těhotenství je jiné, protože to dítě je tvoje. Ale nech mě domluvit. Když jsi mi zavolal, uvědomila jsem si, že nechci přijít o dítě, pokud tu existuje možnost, že jsi otcem.“

„A co budeš dělat, Albo? Dáš ho k adopci, když se narodí zrzavé?“ napsal jsem.

„To bych mu potom provedla totéž, co udělali Nanchovi. Nebyla bych o nic lepší než jeho rodiče. Kdepak. Ať je, čím je, je to taky moje dítě. Myslela jsem si, že se ho budu muset naučit milovat, učinila jsem rozhodnutí, ale láska popravdě přišla sama. Miluju ho stejně, jako jsem milovala svoje první děťátko, nedokážu ti to vysvětlit. Je to jako nit, která mě s ním nebo s ní spojuje. Ten cit zkrátka pojme všechno.“

„A jak to mám pojmovat já, Albo? Jakou roli v tom hraju?“

„Takovou, jakou chceš hrát. Pověděla jsem ti o tom, protože si zasloužíš znát pravdu. Ale nemusíš na sebe brát žádnou zodpovědnost, jestli nechceš. Co ovšem nehodlám podstoupit, je test otcovství.“

Zděšeně jsem na ni pohlédl.